

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 57ο - ΤΕΥΧΟΣ 592 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2014 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἡ ζωγραφιά τῆς ἀγάπης

Θρησκεία χωρίς ἀγάπη!

τή συνέχεια τοῦ ὕμνου τῆς ἀγάπης (γ' κεφ. Α' Κορ.) ὁ ἀπ. Παῦλος κάνει ὑπερβολικώτερο τό λόγο, γιά νά φανῆ τό ἀσύγκριτο τῆς ἀγάπης. Συγκρίνει τήν προσφορά καί τήν ἀκτημοσύνη μέ τήν ἀγάπη: «Καί ἐάν ψωμίσω πάντα τά ὑπάρχοντά μου, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν ὠφελοῦμαι» (Α' Κορ. γ' 3). Γεννιέται τό ἐρώτημα: Ὑπάρχει ἐλεημοσύνη καί ἀκτημοσύνη χωρίς ἀγάπη;

● Μπορεῖ νά δώσῃ τά πάντα κανεῖς γιά τό Θεό, ἢ νά νομίξῃ, ὅτι τά δίνει, καί νά μήν ἔχῃ ἀγάπη στους ἀνθρώπους; Ναι! Γιά τό Θεό τά δίνει, γιά τούς ἀνθρώπους δέν τά θυσιάσει. Γι' αὐτό καί δέν λέει ὁ Παῦλος, «ἐάν ἐλ ε ἴ σ ω τούς πτωχοῦς», ἀλλά λέει, «ἐάν ψωμίσω πάντα τά ὑπάρχοντά μου».

Ἕνα παράδειγμα:

Ὑπάρχουν ἀνθρώποι, πού ὅλα ὅσα ἔχουν, μπορεῖ νά τά προσφέρουν γιά κάποιον ἔργο τοῦ Θεοῦ (ὅπως νομίζουν, γιατί ἔργο τοῦ Θεοῦ κατ' ἐξοχήν εἶναι ἡ ἀγάπη!). Δηλαδή, μπορεῖ νά προσφέρουν τά πάντα γιά τήν ἀνέγερσι ἑνός ναοῦ, γιά τήν ἀνοικοδόμησι ἑνός μοναστηριοῦ, γιά ἕνα χρυσό «τάμα»! Παρά ταῦτα, οἱ ἴδιοι παραμένουν παγεροί μπροστά στίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων. Στήν ἐξέημοσύνη δέν δίνουν.

● Στό Θεό, ὅπως νομίζουν, δίνουν τά πάντα. Στήν ἀγάπη δίνουν ψίχουλα. Καί ὅποιος στήν ἀγάπη δίνει ψίχουλα, στό Θεό δέν δίνει τίποτα. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«Ἐγώ λέγω, φησὶν ὁ Παῦλος, κἀν ὑπέρ τοῦ Θεοῦ θῶμεν αὐτήν, καί μηδέ ἀπλῶς θῶμεν, ἀλλ' ὥστε καί ἐμπρησθῆναι· τοῦτο γάρ ἐστίν, "Ἐάν παραδῶ τό σῶμά μου ἵνα καυθῆσομαι"· οὐ μέγα ἔσται κέρδος ἡμῖν τόν πλησίον οὐκ ἀγαπῶσι» (Ε.Π.Ε. 18α,350).

Μετάφρασις: Ἐγώ λέω -γράφει ὁ Παῦλος-, ὅτι κι ἂν ἀκόμα γιά τό Θεό θυσιάσουμε τή ζωή μας καί ὄχι ἀπλῶς τή θυσιάσουμε, ἀλλά καί καοῦμε -διότι

αυτό σημαίνει τό «ἄν παραδώσω τό σώμα μου, γιά νά καῖ, δέν ἔχουμε μεγάλο κέρδος ἀπ' αὐτό», ἄν δέν ἀγαπάμε τόν πλησίον.

- Ἐλεημοσύνη καθαρή χωρίς ἀγάπη δέν γίνεται.

- Προσφορές χωρίς ἀγάπη καί ταπεινώσι γίνονται. Εἶναι οἱ προσφορές πρὸς ἐπίδειξι. Ὅταν κάποιος προσφέρει τώρα καί πληρώνεται πάλι τώρα, «ἀπέχει τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ» (Ματθ. στ' 2). Δηλαδή, πῆρε τό μισθό του. Ἡ ἐπιδίωξις του νά τόν θαυμάση ὁ κόσμος εἶναι ἡ ἀνταμοιβή γιά τήν προσφορά του. Ἄς μήν ἐλπίζη σέ ἄλλη ἀμοιβή, καί μάλιστα τήν οὐράνια ἀμοιβή τοῦ Θεοῦ Πατρός, πού βλέπει «ἐν τῷ κρυπτῷ» καί ἀποδίδει «ἐν τῷ φανερῷ» (Ματθ. στ' 4).

Θυσία καί ἀγάπη!

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τή θυσία τῆς ζωῆς: «Καί ἐάν παραδῶ τό σώμα μου ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν ὠφελοῦμαι» (Α' Κορ. ιγ' 1-3).

Μέ τήν ὑπερβολή τοῦ λόγου ἐξυψώνεται ἡ ἀγάπη.

- Εἶναι δυνατόν νά θυσιασθῆ κανεῖς γιά τό Χριστό χωρίς ἀγάπη; Νά ὑποστῆ μαρτύρια χωρίς ταπεινώσι; Νά γίνη ὀλοκαύτωμα, χωρίς καθαρή πίστι; Ὁχι. Τότε γιατί λείει τό λόγο αὐτό ὁ Παῦλος;

- Τά λείει ὑποθετικά.

Εἶναι δυνατόν οἱ ἄγγελοι νά κηρύξουν διαφορετικό Εὐαγγέλιο ἀπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ὁχι.

Ἦταν δυνατόν ὁ Παῦλος νά κηρύξη ἄλλο Εὐαγγέλιο ἀπό ἐκεῖνο, πού τοῦ παρέδωσε ὁ Ἰησοῦς; Ὁχι. Καί ὁμως γράφει στήν πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολή (α' 8): Καί ἄν ἀκόμα ἐγώ ἢ ἄγγελος σᾶς κηρύξη ἄλλο Εὐαγγέλιο, νά εἶμαι ἐγώ καί νά εἶναι καί ὁ ἄγγελος αὐτός... ἀναθεματισμένος!

Ὅπως ὁ ἄγγελος ἀποκλείεται νά κηρύξη διαφορετικό Εὐαγγέλιο, ἔτσι καί ὁ μή ἔχων ἀγάπη ἀποκλείεται νά παραδώσῃ τή ζωή του γιά τό Χριστό. Μέ τό

«ἐάν» ὁ Παῦλος, θέλει νά δείξῃ τό ὑπερέχον τῆς ἀγάπης.

- Μέ τά ὑπερβολικά παραδείγματα ὁ Παῦλος ἐπιθυμεῖ νά δείξῃ πόση πρέπει νά εἶναι ἡ ἀγάπη. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἀγάπην ἐπιτεταμένην ἀπαιτεῖ» (Ε.Π.Ε. 18α,356).

- Μέ τά ὅσα γράφει, παραλληλίζοντας τά σπουδαιότερα χαρίσματα μέ τήν ἀγάπη, δέν θέλει νά περιφρονήσῃ τά δῶρα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι τά χαρίσματα.

Θέλει ὁμως νά τονίσῃ, ὅτι γιά τό χριστιανό ἀξιοκρατικά τά χαρίσματα ἔρχονται δεύτερα. Πρῶτα ἔρχονται τά κατορθώματα τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀγίας ζωῆς. Καί αὐτά βεβαίως εἶναι χαρίσματα, ἀλλά μέ τή συνεργία καί τόν κόπο τοῦ χριστιανοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Τοῦ βίου δεύτερά ἐστι τά χαρίσματα. Πολλοί γοῦν χαρίσματα ἐπιδειξάμενοι, ἐπειδή φαῦλοι γεγονάσιν, ἐκολάσθησαν, ὡς ἐκεῖνοι οἱ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ προφητεύσαντες καί δαιμόνια πολλά ἐκβαλόντες καί δυνάμεις πολλὰς ποιήσαντες, ὡς Ἰούδας ὁ προδότης· ἕτεροι δέ βίον παρασχόμενοι πιστοὶ καθαρὸν, οὐδενὸς ἐδεήθησαν ἑτέρου πρὸς τό σωθῆναι» (Ε.Π.Ε. 18α,350).

Μετά φρασις: Τά χαρίσματα ἔρχονται δεύτερα, μετά τήν ἀγία ζωή. Πολλοί βέβαια, πού παρουσίασαν χαρίσματα, ἐπειδή ἔγιναν φαῦλοι, κολάσθησαν, ὅπως ἐκεῖνοι, πού στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ προφήτευσαν καί ἔβγαλαν δαιμόνια καί ἔκαναν πολλά θαύματα, ὅπως ὁ Ἰούδας ὁ προδότης. Ἐνῶ ἄλλοι πιστοί, πού ἔζησαν καθαρὸ βίον, δέν χρειάσθησαν τίποτε ἄλλο γιά νά σωθοῦν.

Γνωρίσματα τῆς ἀγάπης

Ὅλα τά χαρίσματα χωρίς ἀγάπη, δέν ὠφελοῦν ἐκεῖνον, πού τά ἔχει.

Μά ποιά εἶναι αὐτή ἡ ἀγάπη;

- Κανένας ζωγράφος δέν ἔχει ζωγραφίσει τόσο πετυχημένα ὁμορφοπίνακα, ὅσο ὁ ἀπόστολος Παῦλος ζωγραφίζει στή συνέχεια τοῦ ὕμνου του τό κάλλος ἀγάπης, πού εἶναι ἡ πρώτη

κόρη του ούρανου και η καλλίτεκνη μητέρα των ἀρετῶν.

Παρουσίασε πρῶτα τὸ θέμα τῆς ἀγάπης ἀρνητικά και ἔδειξε, ὅτι χωρίς ἀγάπη ὅσα κι ἂν ἔχουμε, δέν ὠφελούμαστε. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Πάντα τῇ τῆς ἀγάπης ἀπουσία καθελών, τότε αὐτῆς ὑπογράφει τὴν εἰκόνα» (Ε.Π.Ε. 18α,346).

Μετά φρασις: Ἀφοῦ ἔκρινε ὅτι χωρίς τὴν ἀγάπη δέν ἔχουν ἀξία τὰ χαρίσματα, τότε παρουσιάζει τὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης.

● Καίρὸς νά ἔλθῃ στήν ἀπεικόνισι τῆς ἀγάπης. Ἐμφανίζει τὴ χρυσοῦν σειρά τῶν γνωρισμάτων τῆς ἀγάπης: τὰ οὐράνια στολίδια τῆς πριγκίπισσας τοῦ Οὐρανοῦ, πού λέγεται ἀγάπη.

«Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ,
χρηστεύεται.

Ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ.

Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται,

οὐ φυσιοῦται,

οὐκ ἀσχημονεῖ,

οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς,

οὐ παροξύνεται,

οὐ λογίζεται τὸ κακόν,

οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ,

συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ.

Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει,

πάντα ἐλπίζει,

πάντα ὑπομένει»

(Α' Κορ. ιγ' 4-7).

Στὴν ἀπλοελληνική:

Ἡ ἀγάπη σπλαχνίζεται,
δείχνει καλωσύνη.

Ἡ ἀγάπη δέν ζηλεύει.

Ἡ ἀγάπη δέν ὑπερηφανεύεται,

δέν φουσκώνει ἀπὸ ἀλαζονεία,

δέν συμπεριφέρεται ἀπρεπῶς,

δέν εἶναι φίλαυτη και ἰδιοτελής,

δέν εἶναι εὐερέθιστη και εὐέξαπτη,

δέν μνησικακεῖ,

δέν χαίρεται γιὰ τὸ κακό,

συμμετέχει στή χαρά γιὰ τὸ καλό.

Πάντοτε σκεπάζει, πάντοτε πιστεύει,

πάντοτε ἐλπίζει, πάντοτε ὑπομένει.

Ὠραία ἡ ἀγάπη

Ὠραία ψυχὴ, ὠραῖος και ὁ λόγος τῆς. Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὸν Παῦλο.

Μιλώντας γιὰ τὴν ἀγάπη ὁ μέγανος Ἀπόστολος, ζωγραφίζοντας τὴν ἀγάπη, εἶχε ὡς «καβαλέτο» τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Πινέλο του τὸ φτερό τῆς δικῆς του ἀγάπης. Καὶ χρώματα τὸ περιεχόμενο τῆς δικῆς του καρδιάς, πού ἦταν καρδιά ἀγάπης, θερμῆς και ματωμένης ἀγάπης. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος θαυμάζει τὸν ἀπόστολο Παῦλο κυρίως γιὰ τὴν ἀγάπη του:

«Παῦλον διὰ τοῦτο θαυμάζομεν, οὐ διὰ τοὺς νεκροὺς οὓς ἤγειρεν, οὐδέ διὰ τοὺς λεπρούς οὓς ἐκαθάρισεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔλεγε: "Τίς ἀσθενεῖ, και οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, και οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;"» (Ε.Π.Ε. 18α,372).

Μετά φρασις: Τὸν Παῦλο γι' αὐτὸ τὸν θαυμάζομε, ὄχι γιὰ τοὺς νεκροὺς, πού ἀνέστησε, οὔτε γιὰ τοὺς λεπρούς πού θεράπευσε, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔλεγε, «Ποιὸς ἀσθενεῖ και δέν ἀσθενῶ και ἐγώ; Ποιὸς πέφτει και ἐγὼ δέν καίγομαι;» (Β' Κορ. ια' 29).

● Ὅποιος θαμπώνεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη, αὐτὸς μπορεῖ και τραγουδάει τὴν ἀγάπη και ζῆ τὴν ἀγάπη: τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη: τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀγάπη. Μέ τὰ λόγια τοῦ Παύλου «Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται. Ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ. Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ. Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει», παρουσιάζεται τὸ κάλλος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«Υπογράφει τὸ κάλλος αὐτῆς τὸ ἀμῆχανον, καθάπερ τισὶ χρώμασι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς τὴν εἰκόνα αὐτῆς κατακοσμῶν, και τὰ μέλη αὐτῆς συντιθεῖς μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα» (Ε.Π.Ε. 18α, 376). Μετά φρασις:

Ζωγραφίζει (ὁ Παῦλος) τὴν ἀπαράμιλλη ὁμορφιά τῆς ἀγάπης, σάν νά καταστολίζῃ τὴν εἰκόνα τῆς μέ χρώματα

των ἐπί μέρους ἀρετῶν καί ἀφοῦ συνέθεσε ὅλα τὰ μέλη της μέ κάθε τελειότητα.

• Ὅποιος θαυμάζει μιά εἰκόνα, ἐξετάζει ὅλα τὰ μέρη, ὅλες τίς λεπτομέρειες της. Δέν ἔχει ἀτέλειες ἢ εἰκόνα τῆς ἀγάπης, ἀφοῦ εἶναι τό ἔργο τοῦ Θεοῦ, πού μετακόμισε στή γῆ, στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μεγαλόκαρδη ἢ ἀγάπη

Δέν χορταίνεις νά βλέπης τήν ἀγάπη, ὅπως καθρεφτίζεται στό πρόσωπο τῆς σαρκωμένης καί σταυρωμένης Ἀγάπης, τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου, ὅπως προσφέρεται μέ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τήν ἀπεικονίζει ὁ Παῦλος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«*Εἶδες τήν ἀγάπην πανταχοῦ διατεταμένην καί πάντα οἰκονομοῦσαν; Ἀλλά μή ἀποκάμης, ἕως ἄν ὀλόκληρον τήν χρυσήν ταύτην σειράν καταμάθης*» (Ε.Π.Ε. 18α,378).

Μετάφρασις: Εἶδες πῶς ἡ ἀγάπη ἀπλώνεται παντοῦ καί οἰκονομεῖ τὰ πάντα; Ἀλλά μή κουρασθῆς μέχρις ὅτου γνωρίσης ὀλόκληρη τή χρυσήν σειρά της.

Πρῶτος κρίκος στήν ἀλυσίδα τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ μακροθυμία: «*Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ*» (Α΄ Κορ. ιγ' 4).

• Ἡ ἀγάπη πλατύνει τήν καρδιά (Β΄ Κορ. στ' 11). Ὅλοι χωρᾶνε μέσα, ἐκτός ἀπό τήν κακία, τήν πλάνη καί τό διάβολο. Δέν εἶναι μικροψυχη. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Μακρόθυμος διά τοῦτο λέγεται, ἐπειδή μακράν τινα καί μεγάλην ἔχει ψυχήν· τό γάρ μακρόν καί μέγα λέγεται*» (Ε.Π.Ε. 18α,378).

Μετάφρασις: Μακρόθυμος γι' αὐτό λέγεται, ἐπειδή ἔχει μακρά καί μεγάλη ψυχή. Καθ' ὅσον τό μακρόν λέγεται καί μεγάλο.

• Ἡ ἀγάπη καθαρίζει τόν ἀγρό τῆς ψυχῆς· δέν ἀφήνει ἀγκάθι κακίας ν' ἀναπτυχθῆ. Ὅλους τούς χωράει, ὅλους τούς συγχωράει, ὅλους τούς ἀνέχεται, χωρίς βεβαίως νά συμφωνῆ μέ ὄλους. Εἶναι μίμησις τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἀγάπης.

Καλωσυνάτη ἢ ἀγάπη

Ὁ δεύτερος κρίκος στή χρυσή ἀλυσίδα τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ καλωσύνη. «*Ἡ ἀγάπη χρηστεύεται*».

Ἄν σπινθήρας πέση σέ δάσος, μπορεῖ νά ἐξελιχθῆ σέ πυρκαγιά.

Ἄν πέση σέ βαθύ πηγάδι, χάνεται καί σβήνει.

• Ἡ καρδιά τοῦ χριστιανοῦ ἔχει βάθος. Καί ἄν ἐμφανισθῆ κάποιος σπινθήρας κακότητος, ἀμέσως σβήνει.

Στήν ἐπίθεσι τῶν κακῶν λογισμῶν ἀντεπιτίθεται μέ τήν καλωσύνη.

• Δέν ζηλεύει. «*Ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ*». Ὁ χριστιανός ἀντί νά ζηλεύη μέ τόν ἀμαρτωλό φθόνο, πού τόν φθείρει, ζηλεύει τόν καλό ζῆλο. Θαυμάζει τούς ἀγίους καί ἐπιθυμεῖ μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ νά προσεγγίσῃ τό ὕψος τῶν ἀρετῶν τους.

Ζηλεύω τούς ἀγίους, γιατί ἔχουν ἀγάπη. Στου Χριστοῦ τό πρόσωπο ἀρχικά ἡ ἀγάπη τους. Καί ὕστερα ἡ ἀντανάκλασις της, στά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ φάρμακο

«Ὁ μέν λόγος πρός ἅπαντας διαλέγεται· ἕκαστος δέ τῶν ἀκούοντων δεχέσθω τό κατάλληλον φάρμακον».

Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 2,142

Μετάφρασις

Ὁ μέν λόγος ἀπευθύνεται σέ ὄλους. Καθένας δέ ἀπό τούς ἀκροατές ἄς δέχεται τό κατάλληλο φάρμακο.

Εὐαγγελικό κήρυγμα-Κυριακή Δ' Ματθαίου

Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου

†Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου

1. Αναζητώντας τὸν Θεό

Τό Εὐαγγέλιο μᾶς περιγράφει τὴν συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ ἕναν Ρωμαῖο ἀξιωματικό, πού εἶχε χρήματα, ἀξίωμα καί μεγάλες τιμές. Τά εἶχε ὅλα πλούσια. Ἀναρωτιέται κανεῖς:

—Καί τί ἄλλο ἤθελε ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ κατά τὴν γνώμη τοῦ κόσμου τά εἶχε ὅλα καί πολλοί θά τόν ζήλευαν;

Ναί. Ἀλλά ἡ δική του συνείδηση τοῦ ἔλεγε, ὅτι δέν τά εἶχε ὅλα. Γι' αὐτό προβληματιζόταν:

«Τί εἶναι αὐτά πού ἔχω; Μήπως αὐτά εἶναι ἀληθινή ζωή; Τά ἀγαθὰ πού μᾶς ἐξασφαλίζουν τά χρήματα καί ἡ καλή ὑπόληψη, αὐτά τελικά εἶναι ἡ ζωή; Καί τί γίνεται μέ τόν ἔσω ἄνθρωπο, τὴν ψυχή, τὴν ζωή μετά τόν θάνατο καί τόν Θεό; Τί πρέπει νά κάνουμε γι' αὐτά;...

Καί κάθε μέρα, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀπασχολοῦσε τόν ἑαυτό του νά βρεῖ, πῶς πρέπει νά ρυθμίσει τὴν ἐπικοινωνία του μέ τόν ἑαυτό του, μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους καί προπαντός μέ τόν Θεό. Γιά νά γίνει ἄνθρωπος σωστός.

Καί ἐνῶ ἦταν εἰδωολάτρης Ρωμαῖος, πρῶτα ἀπό ὅλα ἔψαξε καί βρῆκε, ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Ὅχι ὁ Δίας, ὄχι ὁ Ποσειδῶνας, ὄχι ἡ Ἀθηνά..., ἀλλά ὁ Θεός πού πίστεψαν καί μέ τόν Ὅποιο μίλησαν οἱ Πατέρες μας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ. Ὁ Θεός, τόν Ὅποιο κήρυξε ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας.

Ψάχνοντας ὁ ἑκατόνταρχος γιά τόν Θεό, ἄρχισε νά Τόν ἀγαπάει. Καί ἀκόμη ἔμαθε νά ἀγαπάει ὄχι τόν ἑαυτό του, ἀλλά τόν κάθε ἄνθρωπο πού εἶχε κοντά του. Νά νηστεύει, νά ἐγκρατεῖται, νά προσεύχεται, νά κάνει καλῶσυνες.

Συνήθως στήν ἀντίληψη ἑνός ἀνθρώπου, κέρδος καί ὠφέλεια ἀπό τὴν ζωή εἶναι: Νά ἔχεις, νά τρῶς καί νά ἀπολαμ-

βάνεις. Αὐτά ὅμως, γιά τόν ἑκατόνταρχο, ἦταν ἀνόητα.

Εἶναι πιό καλό, ἀντί νά μαζεύεις γιά τόν ἑαυτό σου, νά δίνεις. Ἀντί νά καλοτρῶς καί νά καλοπερνᾶς, νά νηστεύεις καί νά ἐγκρατεῖσαι. Ἀντί νά κοιτάξεις τὴν ξάπλα σου, νά κοπιάζεις ἀναζητώντας τόν Θεό στήν προσευχή.

2. Σωστή στάση μπροστά στό Θεό

Ἔτσι πορευόταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Καί κάθε μέρα αισθανόταν πιό καλά καί πιό εὐτυχημένος ἀπό τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀπό τὴν ἐλπίδα τοῦ ὅτι μία ἡμέρα θά βρεθῆ κοντά στό Θεό, πού Τόν πίστεψε καί Τόν ἀγάπησε.

Ἀλλά στή ζωὴ ἔρχονται καί τά δυσάρεστα.

Ἦρθε μιά ἀρρώστια. Ἀρρώστησε ἕνα πρόσωπο ἔμπιστό του. Ἐνας καλός ὑπηρέτης του. Καί βιάζετο πρὸς τόν θάνατο. Ὁ ἑκατόνταρχος πονώντας καί συμπονώντας τόν φτωχὸ ἀδελφό του, σκέφθηκε τί περισσότερο καί τί καλύτερο μπορούσε νά κάνει. Πρῶτη του κίνηση ἦταν, ὅτι ξεκίνησε ὁ ἴδιος -κάνοντας προσφορά καί θυσία τόν ἑαυτό του- νά βρεῖ τόν Χριστό καί νά Τόν παρακαλέσει. Εἶχε ἀκούσει, ὅτι κάνει πολλά θαύματα.

Ἦταν ἀνώτερος ἀξιωματικός. Εἶχε δικαίωμα νά στείλει στόν Χριστό ἕναν ὑπηρέτη καί νά Τοῦ πεῖ: «Ἐλα δῶ· σέ θέλω. Γιά πετάξου λίγα λεπτά στό σπίτι μου». Ἀλλά ἀντί νά καλέσει ἔτσι τόν Χριστό, πῆγε μόνος του. Καί ἀφοῦ Τόν προσκύνησε καί Τόν χαιρέτησε μέ σεβασμό, Τοῦ εἶπε ἀπλά:

—Ὁ δούλος μου εἶναι ἀρρωστος.

Ἔδειξε τό ἐνδιαφέρον καί τόν πόνο του. Ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε:

—Ἐρχομαι νά τόν θεραπεύσω. Πᾶμε. Λέει ὁ ἑκατόνταρχος:

—Κύριε, πού νά πάμε; Δέν εἶμαι ἄξιος νά μπεῖς στό σπίτι μου. Ἐγώ εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός.

Ὅποιος βλέπει σωστά τόν Θεό, βλέπει καί τόν ἑαυτό του σωστά. Μέσα στό φῶς τοῦ Θεοῦ, βλέπει πρώτα ἀπ' ὅλα τίς λάθος πράξεις του. Τά λάθος συναισθήματά του, τίς κακίες του.

Ὁ ἑκατόνταρχος δέν κοίταζε τί φταῖνε οἱ ἄλλοι, ἀλλά τί φταίει ὁ ἴδιος. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Χριστός τοῦ εἶπε «ἔρχομαι, πάμε στό σπίτι σου», τοῦ εἶπε:

—Ὅχι, Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος. Ἐγώ εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός. Εἶπέ μιά κουβέντα καί θά γίνει. Καί ἐγώ τό ἴδιο κάνω. Ἐχω μιά ἐξουσία: μού τήν ἔδωσε κάποιος ἄνθρωπος. Καί λέω στόν ὑπηρετή μου, «κάνε τοῦτο», καί τό κάνει. Καί στόν ὑφιστάμενό μου «τρέξε ἐκεῖ», καί τρέχει. Εἶπέ καί σύ ἕνα λόγο μόνο, «καί ἰαθήσεται ὁ παῖς μου». Καί θά γίνει καλά ὁ δοῦλος μου.

3. Ἡ πρώτη ἐντολή

Μόλις ἄκουσε ὁ Χριστός τά λόγια αὐτά εἶπε:

—Οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραήλ τισαύτην πίστιν εὑρον.

Ἰσραήλ, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Σάν νά λέγαμε σήμερα, πῆγα στήν πιό χριστιανική πόλη, στό πιό χριστιανικό χωριό, καί δέν εὑρήκα τέτοια πίστη. Πῆγα στό Ἄγιον Ὅρος καί δέν εὑρήκα τέτοια πίστη. Κάτι τέτοιο λέει ὁ Χριστός γιά τόν ἑκατόνταρχο.

Μέ ἄλλα λόγια τοῦ ἔβαλε ὁ Χριστός «ἄριστα». Σέ τί; Στήν πίστη.

Τί εἶναι ἡ πίστη;

Ἡ ἔκφραση τοῦ πόθου γιά ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό. Γιατί *πίστη* σημαίνει: Ἐμπιστοσύνη στό Θεό. Ὑπακοή στόν Θεό. Ἀποδοχή τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀγώνας καί προσπάθεια, αὐτό πού λέει ὁ Θεός, νά τό κάνω καί ἐγώ ἔργο.

Ἐμεῖς θαυμάζουμε τήν τσέπη, τήν καλοπέραση καί τήν ὑπόληψη τοῦ κόσμου. Ἐχεις; Τρώς; Διασκεδάξεις; Ὑποκλείνεται ὁ κόσμος στό περπάτημά σου; Σέ χαιρετάει μέ σεβασμό; Τότε ὅλα τά ἔχεις!

Ὅμως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέει: Ἄμα ἔχεις μόνο αὐτά, εἶσαι τσόφλι. Αὐτό χαλασμένο, πού ἀξία ἔχει μόνο τό τσόφλι του, πού σκεπάζει τήν βρωμα.

Δέν ἀρκεῖ τί ἔχεις. Καί τί φαίνεσαι. Προσπάθησε νά ΓΙΝΕΙΣ κάτι. Πρέπει νά σέ πιάνει ἡ ἀγωνία νά *γίνεις* αὐτό πού πρέπει νά *εἶσαι*. Αὐτό πού θέλει ὁ Θεός. Σωστός ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Αὐτή τήν ἀγωνία τήν εἶχε ὁ ἑκατόνταρχος. Ἦθελε νά γίνει, ὅπως τόν ἤθελε ὁ Θεός. Καί ὁ Θεός τό πρῶτο πού ζητάει εἶναι ἡ *ἀγάπη*. Γι' αὐτό καί ὁ ἑκατόνταρχος ἦταν πονετικός. Ἐβλεπε πόνο καί πονοῦσε. Συμπονοῦσε.

Ἡ συμπόνια, δέν ἔρχεται δεύτερη ἀπό τήν ἀγάπη. Πρῶτα θά συμπονεῖς καί μετά θά ἀποφασίσεις καί θά δείξεις ἔμπρακτα τήν ἀγάπη σου. Βλέπεις νά πονάει ἄλλος καί δέν πονᾷς; (Συγχωρεῖστε με πού θά τό πῶ). Γαϊδούρι εἶσαι. Εἶσαι πνευματικά ἀναίσθητος. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν μιλάει στήν καρδιά σου. Ἀγωνία πρέπει νά σέ πιάνει, ἄν ἔχεις φτάσει σέ τέτοια ἀναισθησία.

4. Οἱ διστακτικοί

Ἐνα καράβι κινδύνεψε καί ἔστειλε συνεχῶς μηνύματα SOS. «Τρέξτε γιά βοήθεια». Καί πραγματικά, ὅλα τά καράβια πού ἦταν στήν περιοχῇ, ἔστεισαν πρὸς τά ἐκεῖ. Ὅταν ἔφτασε τό πρῶτο, ὁ καπετάνιος του βλέποντας τό ἄλλο καράβι νά βουλιαῖ καί τούς ἐπιβάτες σέ ἀπελπισία, διάταξε: «Λέμβοι καί σωσίβια στή θάλασσα. Ὅλοταχῶς κοντά». Μπήκε καί αὐτός σέ μιά λέμβο καί φώναξε: «Πηδᾶτε στή θάλασσα καί μὴ φοβᾶστε. Θά σᾶς σώσουμε. Χάνεται τό καράβι σας».

Οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νά βουτᾶνε στά νερά καί νά ἀρπάζουν τά σωσίβια. Ἐμειναν μόνο δύο, πού δίσταζαν νά πέσουν στή θάλασσα. «Ἀφήστε τό πλοῖο καί μὴ φοβᾶστε», τούς φώναζε. Μά δίσταζαν. Ἐτσι χάθηκαν οἱ δύο ἄνθρωποι.

Τί μᾶς λέει ἡ ἱστορία;

Σωσίβιο εἶναι ἡ *πίστη στόν Χριστό*. Μᾶς φωνάζει ὁ Χριστός:

—Ἐμπιστευθεῖτε με! Πιστέψτε με. Γιά σᾶς ἦλθα στόν κόσμο.

Διαβάζουμε στο Εὐαγγέλιο: «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν», νά γίνη σωσίβιο, μέσα σ' αὐτή τήν θάλασσα, «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν», ὅποιος Τόν ἐμπιστεύεται καί Τόν πιστεύει, πηδώντας στήν ἀγκαλιά Του, νά μή κινδυνεύει νά χαθεῖ («μή ἀπόληται»), ἀλλά νά «ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

Ἐρώτημα: Γιατί ἐκείνοι οἱ δύο δέν πῆδησαν στή θάλασσα;

Ἦταν ἄτολμοι. Δίσταζαν. Γιατί;

Γιατί κόλλαγε τό μυαλό τους σέ μερικές σάπιες καί ἀνόητες σκέψεις σάν αὐτές πού μπορεῖ νά ἐμποδίζουν καί ἐμᾶς νά ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό: «Ἀλήθεια μᾶς λέει; Ἀλήθεια, εἶναι καλύτερη ἡ ζωὴ κοντά στό Χριστό; Ἀλήθεια, θά σωθῶ; Ἄραγε ὑπάρχει αἰώνια ζωὴ; Ἄραγε ὑπάρχει Παράδεισος; Μήπως εἶναι καλύτερα “πέντε καί στό χέρι, παρά δέκα καί καρτέρι”; Τώρα εἶναι πού μπορῶ νά φάω, νά πιῶ, νά διασκεδάσω λιγάκι. Αὐτά τά καταλαβαίνω, τά αἰσθάνομαι. Ἐκεῖνα, πού λέει ὁ Χριστός, δέν τά καταλαβαίνω, δέν τά αἰσθάνομαι».

Πῶς νά ἀποφασίσει νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό ὁ ἄνθρωπος μέ τέτοια μυαλά; Ποιός φταίει; Ὁ Χριστός, πού φωνάζει «δεῦτε πρός με πάντες»; Ἡ τό κολλημένο σέ προκαταλήψεις μυαλό;

Γι' αὐτό ὁ Ἰησοῦς Χριστός μᾶς λέει, ὅτι τά μυαλά μας πρέπει νά τά διορθώσουμε. Καί τά συναισθήματα. Καί τίς κινήσεις καί τά γαργαλίσματα τοῦ σώματός μας, πρέπει νά μή τά ἀφήνουμε νά μᾶς κυβερνᾶνε, ἀλλά νά κυβερνᾶμε ἐμεῖς. Πρέπει σέ ὅλα νά μᾶς κυβερνάει τό φῶς τοῦ Θεοῦ καί τό ἅγιο θέλημά Του.

5. Τό μεγάλο «ἄριστα»

Ὁ ἐκατόνταρχος τῆς περικοπῆς (Ματθ. γ' 5-13) κοπίασε στήν προθυμία νά διορθώνει συνεχῶς νοῦ, συναισθήματα καί κινήσεις τοῦ σώματος, ἔχοντας κυβερνήτη τόν Θεό καί τό θέλημά Του.

Πίστεψε στό Χριστό χωρίς δισταγμούς καί προκαταλήψεις. Ἐπίασε μέ λαχτάρα τό σωσίβιο τῆς πίστεως πρός τόν

Θεό, ἀφήνοντάς Τον νά τόν ἀγκαλιάσει μέ τήν ἀγάπη Του. Καί καλλιεργώντας συνεχῶς τήν ἐμπιστοσύνη του σ' Αὐτήν τήν Ἀγάπη, ἔφτασε σέ κορυφαία ἐκδήλωση πίστεως, γιά τήν ὁποία «βαθμολογήθηκε» μέ τό «Ἄριστα» τοῦ Χριστοῦ.

Τό «μπράβο» τοῦ Χριστοῦ στόν ἐκατόνταρχο τῆς Καπερναοῦμ ἦταν γιά ἓνα θέμα, πού εἶναι τό μόνο «σύν» τῆς ζωῆς.

Ἦταν γιά τήν ζωντανή πίστη. Τήν ἔχεις; Τά ἔχεις ὅλα. Δέν τήν ἔχεις; Εἶσαι σέ ὅλα φτωχός. Καί κάθε ἡμέρα θά φτωχαίνεις περισσότερο.

Ἄς θυμηθοῦμε τόν ἄφρονα πλούσιο, πού μάζεψε ὅλα ὅσα εἶχε καί εἶπε: «Ψυχὴ ἔχεις πολλά ἀγαθά εἰς ἔτη πολλά. Φάγε, πίε, εὐφραίνου». Ὅμως τοῦ εἶπε ὁ Θεός: «Αὐτὴ τῆ νύχτα θά πεθάνεις. Αὐτά πού ἀπόκτησες σέ ποιόν θά μείνουν; Λοιπὸν τί ἔχεις; Τίποτε. Ἀπολύτως τίποτε».

Ἐρώτημα γιά μένα, γιά σένα, γιά τόν καθένα μας:

— Ἐσύ τί ἔχεις; Ἐσύ, ἀξίζεις νά πάρεις ἓνα «μπράβο» ἀπό τόν Χριστό γιά τήν πίστη σου, γιά τήν χριστιανική σου ζωὴ, γιά τήν τόλμη μέ τήν ὁποία τοποθετεῖσαι ἀπέναντι στόν Χριστό καί τό ἅγιο θέλημά Του;

Θαυμάζουμε τά παιδιά, πού πρωτεύουν στίς Πανελλήνιες. Γιατί εἶναι ὠραῖο πράγμα νά ἐπιτυγχάνει κανεὶς στήν ἐπιστήμη καί νά πιάνει τό «ἄριστα» ἐδῶ στή γῆ.

Ἀλλά τό νά πάρεις τό «ἄριστα» τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀσύγκριτα πιό μεγάλο. Τό πῆρε ὁ ἀπόστ. Πέτρος, τό πῆρε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τό πῆρε ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, ὁ ἅγιος Βασίλειος καί τόσοι ἄλλοι.

Μπορῶ νά τό πάρω καί ἐγώ;

Φυσικά, μπορῶ καί παραμπορῶ.

Καί τί μοῦ χρειάζεται; Πίστη καί ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Τόλμη καί θάρρος νά κάνω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί νά μήν κολλάω σέ μερικά πράγματα ἐντελῶς μικρά καί ἀνόητα, πού θά μέ κρατήσουν γιά πάντα φτωχό καί ταλαίπωρο.

Αὐτό εἶναι τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Νά τό ἀγαπήσουμε, μήπως καί ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς ἑνός ἐπαίνου, μεγάλου ἐπαίνου ἀπό τόν Κυριό μας Ἰησοῦ

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Κατηχητής - ιεροκήρυκας - λειτουργιολόγος

Στίς 30 Ιουνίου, έορτή των Δώδεκα Άποστόλων, συμπληρώθηκαν πενήντα χρόνια από την εις Κύριον έκδημία ενός εκ των άγιων κληρικών του 20ου αιώνας. Πρόκειται για τον **αρχιμανδρίτη π. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο**, τον άκάματο εργάτη του Ευαγγελίου, τον ιεροκήρυκα και πνευματικό της πόλεως Πατρών, τον πρωτοπόρο στο έργο των Κατηχητικών Σχολείων, τον άμεμπτο στο ήθος και σοφό στή θεολογία, τον έλεγκτή των δημοσίων σκανδάλων, τον σεβάσμιο πρεσβύτερο, πού μέχρι σήμερα ή Πάτρα εύλαβείται ως όντως άγιο.

- Παρέμεινε στή στρατιά των έκλεκτών **πρεσβυτέρων**, πού προσέφεραν τή μαρτυρία του Ίησου Χριστού ύπέρ πολλούς επισκόπους της Έκκλησίας μας, και σαγήνευσαν τά πλήθη και ώδήγησαν νέους στήν έν Χριστώ ζωή και κατέστησαν όργανα του Θεού, για να πορευθούν μυριάδες ψυχές στή βασιλεία των Ουρανών.

- Ο ιεροκήρυκας τότε **αρχιμ. Αύγουστίνος Καντιώτης**, πού συνδεόταν μαζί του μέ στενή έν Χριστώ φιλία, μίλησε κατά την έξόδιο ακολουθία του π. Γερβασίου στήν Πάτρα, και στο τέλος της όμιλίας του ό λαός μέ μιά φωνή άναφώνησε «**Άγιος**»! Δέν έχει σημασία, άν επισήμως δέν έχει αναγνωρισθή ως άγιος ό πατήρ Γερβάσιος. Σημασία έχει ότι απολαμβάνει τώρα «τόν στέφανον της ζωής» (Ίακ. α΄ 12), πού του χάρισε Έκείνος, ύπέρ του όνόματος του όποιου μέ τόση γλυκύτητα και τόσο ιερό πάθος μίλησε και έγραψε ό π. Γερβάσιος.

- Δέν έγινε επίσκοπος και μητροπολίτης ό πατήρ Γερβάσιος. Άν τό ήθελε, άσφαλώς θά γινόταν. Σημειωτέον, ότι επί αρχιεπισκόπου Άθηνών Χρυσάνθου (1938-1941) είχε επιλεγή ως τό καταλληλότερο πρόσωπο για την **πρωτοσυγγελλία** της Αρχιεπισκοπής Άθηνών. Νύχτα και μέρα εργαζόταν για τή δόξα της Έκκλησίας, για την καθαριση του χώρου της Έκκλησίας από φαύλους κληρικούς, για την ανακούφισι του πονεμένου και πενομένου τότε λαού.

- Για ένα ουδέποτε ένδιαφέρθηκε, για τό πώς να γίνη **Δεσπότης**. Κάποτε ό πατήρ Αύγουστίνος Καντιώτης (Ιούν. 1966) έγραψε άρθρο στή «**Σπίθα**» μέ τίτλο «**Δεσπότης**;», άπαντώντας σε μερικούς, πού κατηγορούσαν τό θαρραλέο λόγο του, ότι τάχα γράφει όσα γράφει επειδή δέν είχε γίνει Δεσπότης. Τελικά ό πατήρ Αύγουστίνος έγινε επίσκοπος (Φλωρίνης), διατηρώντας βέβαια τό ρόλο του θαρραλέου ιεροκήρυκος. Ο πατήρ Γερβάσιος εκοιμήθη ως πρεσβύτερος. Μιά περικοπή εκείνου του άρθρου του πατρός Αύγουστίνου ταιριάζει και στο στόμα του πατρός Γερβασίου, πού παρέμεινε **έν πεποιθήσεως πρεσβύτερος**:

«*Η έφεσίς μου εκ παιδικής ηλικίας δέν ήταν να γίνω δεσπότης για ν' απολαύσω πλούτη και ματαία δόξα. Η έφεσίς μου ήταν να γίνω ιεροκήρυξ και να υπηρετήσω και εγώ με τίς μικρές μου δυνάμεις, με τον προφορικό και γραπτό λόγο, τό λαό μας. Για τό σκοπό αυτό έσπούδασα τή Θεολογία και συνεχώς μελετώ Γραφές και Πατέρες, για να μπορέσω ν' ανταποκριθώ στο δύσκολο μέσα στή σύγχρονη γενεά έργο του ιεροκήρυκος, πού είναι ύποχρεωμένος να κηρύττη όχι μόνο έποικοδομητικά, αλλά και έλεγκτικά, πρό παντός δέ έλεγκτικά, λόγω της κρισιμότητας των καιρών.*

Τό έργο αυτό με απορροφά και δέν μου μένει χρόνος για να τρέχω και να συν-

αγωνίζομαι τούς σπυδαοχίδες σέ μαραθωνίους δρόμους, γιά νά γίνω δεσπότης. Αυτόκλητος επίσκοπος δέν έπεθύμησα ποτέ νά γίνω. Διότι, όπως πολλές φορές κηρύξαμε, ο επίσκοπος πρέπει νά είναι ή δημόκλητος ή θεόκλητος».

● Η στήλη αυτή ασχολείται μέ λειτουργικά θέματα. Θα παραθέσουμε, λοιπόν, μερικές μικρές περικοπές από τό περίφημο και πρωτοποριακό γιά τήν εποχή του βιβλίο του π. Γερβασίου: «**Ερμηνευτική έπιστοασία επί της θείας Λειτουργίας**» (έκδ. α΄). Ο π. Γερβάσιος ήταν και κατηχητής και ιεροκλήρυξ και πνευματικός και κανονολόγος, αλλά και **λειτουργιολόγος**.

● Γιά τήν **κατανόηση** των λεγομένων στή λατρευτική σύναξι γράφει: «Η πλήρης κατανόησης της θείας Λειτουργίας θα αναπληρώση τά έλλείποντα στήν Όρθοδοξία και θα επαναφέρει τά χρόνια εκείνα, όπου “οί πιστεύοντες ήσαν προσκαρτερούντες τή διδασκαλία των άποστόλων και τή κοινωνία και τή κλάσει του άρτου και ταίς προσευχαίς”» (σελ. 8).

● Γιά τό **σκοπό** της θείας Λειτουργίας γράφει: «Κύριος σκοπός είναι ν' απολαύσουμε τή γλυκειά όψι του Προσώπου, άν και ο Κύριος, ως κατοικών “φώς άπόροιστον”, άόρατος διατελεί και ουδείς δύναται νά Τόν δη και νά ζήση. Κυριαρχείται παντελώς ή εύσεβής ψυχή, καλείται ως βάτος ουρανία, νά αισθάνεται τόν Κύριο μέσα της ένοικούντα και έμπεριπατούντα κατά τό άγιο θέλημά Του. Αυτό επιτυγχάνεται μέν και μέ τήν ένθεο προσευχή, τήν κατ' ίδιαν και δημοσία, αλλά κυρίως μέ τό μυστήριο των μυστηρίων, της άγίας Κοινωνίας» (σελ. 9).

● Γιά τό τί είναι ή **θεία Εύχαριστία** λέγει: «Είναι **ανάμνησις, κοινωνία και θυσία**. Ως ανάμνησις του Μυστικού Δείπνου είναι συνέχεια της θειοτάτης εκείνης Τερουργίας, κατά τό «Τούτο ποιείτε εις τήν έμήν ανάμνησιν». Ως κοινωνία είναι πλήρης ύπακοή και συμμόρφωσις των πιστών στήν Κυριακή πρόσκλησι: “Λάβετε φάγετε· τούτό έστι τό Σώμά μου”. Ως θυσία δέ είναι άναπαράστασις της Σταυρικής θυσίας, συγχρόνως και πραγματική, άλλ' αναίμακτος θυσία”, κατά τό Α΄ Κορ. ια΄ 26» (σελ. 11).

● Γιά τήν **άπλούστευσι** των τελουμένων: «Τήν άπλούστευσι (π.χ. σύντμησι ψαλμάτων, περιορισμό συμβολισμών, λιτότητα του έξωτερικού στολισμού κ.ο.κ.) άπαιτεί ή παράδοσις και ή επαναφορά στήν εκκλησία των άποστολικών χρόνων, άπαράμιλλος στολισμός της όποίας ήταν ή **χρυσή άπλότητα**» (σελ. 18).

● Γιά τή **λιτότητα** λέγει: «Η δόξα της Έκκλησίας είναι τό έσωτερικό κάλλος της και τό κάλλος αυτό νοθεύεται και συχνά άφανίζεται, όταν μέ τίς έξωτερικές λάμπεις προκαληται κοσμικός θαυμασμός. Άφανίζεται δέ, καθ' όν χρόνον είναι αναγκαίο νά διαλάμψη ή έσωτερικότητά της, τό πλήθος των άρετών της, τά ουράνια θέλητρά της, οί άτίμητοι μαργαρίτες της. Νά διαλάμψουν άγνοί, άπαλλαγμένοι του ρυτίπου ή των ρυτίδων των εφημέρων λάμπειων» (σελ. 19).

● Γιά τή συμμετοχή του λαού στό **Άμήν** γράφει: «Η έννοια του “Άμήν” συνάγεται από όσα γράφει ο άπόστολος Παύλος στό Α΄ Κορ. ιδ΄ 16... “Ο άγιος Τερόνιμος παρομοιάζει τίς πολύφωνες από όλο τό πλήρωμα των εκκλησιαζομένων άντηγήσεις του “Άμήν” “πρός ουρανίους βροντάς”... Πού σήμερα τά μυριόστομα εκείνα “Άμήν” του συμπροσευχομένου τά παλαιά χρόνια λαού, πού γεμίζουν τό κενό, πού άφυνπνίζον και περιμαζεύουν τόν διεσκορπισμένο νοϋ όσων στέκουν μέ άμέλεια και μέ ραθυμία;» (σελ. 42-43).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Περίσσευμα καί ἐπιδότησις

Β' Κορ. θ' 8-10

Περίσσευμα ἀγάπης (στ. 8)

Οταν δίνης σ' Ἐκεῖνον, πού ὅλα σου τά δί-
νη, σ' Ἐκεῖνον πού σου δίνει τή σωτηρία,
τήν ἐσωτερική ἐλευθερία, τήν ἀληθινή
χαρά καί πρό παντός τήν αἰώνια ζωή, πῶς εἶναι
δυνατόν νά ἔχης λογισμούς γιά τόν ἄν πρέπη
καί γιά τό ἄν μπορῆς νά δώσης; Λέει στή συνέ-
χεια ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Δυνατός δέ ὁ Θεός
πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντί
πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύ-
σπε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» (στ. 8). Ἐπίδοσις
στήν ἀπιοελληνική: «Ὁ δέ Θεός ἔχει τή δύναμι
νά σᾶς δώσῃ καί μέ τό παραπάνω κάθε δωρεά,
γιά νά ἔχετε σέ ὅλα πάντοτε κάθε ἐπάρκεια, καί
νά κάνετε μέ τό παραπάνω κάθε καλό ἔργο».

● Τή χάρι, πού λέγεται ἐλεημοσύνη, τήν δί-
νει ὁ Θεός σ' ὅσους πιστεύουν, ὅτι ὁ Θεός εἶναι
δυνατός. Δυνατός γιά τό σήμερα, δυνατός καί
γιά τό αὔριο, δυνατός γιά τό «νῦν καί τό αἰεί». Ἡ
πίστις αὐτή ἀπαντᾷ στό λογισμό τοῦ «πῶς;».

—Πῶς θά ζήσω; Πῶς θά τά βγάλω πέρα; Πῶς
θά ξεπεράσω τίς δικές μου ἀνάγκες, γιά νά συ-
μπαρασταθῶ καί στίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων;

Στά μύρια «πῶς;» τῆς ὀλιγοπιστίας ἀπαν-
τοῦν τά ἄπειρα «ὅπως» τῶν θαυμάτων τοῦ
Θεοῦ. Δέν στηριζόμαστε στό τίποτα. Δέν στηρι-
ζόμαστε στό πούθενά. Δέν στηριζόμαστε στό
καλῆμα τῆς δικῆς μας ἀδυναμίας. Δέν στηριζό-
μαστε στήν ἀτάθεια τῶν ἀνθρωπίνων παραγόν-
των. Στηριζόμαστε στό δυνατό Θεό.

Ἐκεῖνος ὄχι ἀπλῶς ἔχει, ἀλλ' εἶναι ἀνεξάν-
τλητος πηγή δωρεῶν καί χαρισμάτων. Γιατί, λοι-
πόν, φοβᾶσαι ν' ἀποσπαστῆς ἀπ' τή φιλαργυρία
καί νά ἐξαρτηθῆς στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ;
«Δυνατός δέ ὁ Θεός πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι
εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντί πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν
ἔχοντες περισσεύσπε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν»

(στ. 8). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Διά τῆς
εὐχῆς λογισμόν ὑφομοῦντα τῇ φιλοτιμίᾳ ταύτῃ
ἀναιρεῖ, τόν καί νῦν πολλοῖς ἐμποδίζοντα. Καί
γάρ πολλοί δεδοίκασιν ἐλεημοσύνην δοῦναι,
λέγοντες, μήπως πένθης γένωμαι, μήπως ἐτέρων
δεθῶ. Τοῦτον οὖν καταλύων τόν φόβον, προ-
στίθησι τήν εὐχήν, λέγων “Πᾶσαν χάριν περισ-
σεῦσαι εἰς ὑμᾶς”. Οὐχ ἀπλῶς πληρῶσαι, ἀλλά
“περισσεῦσαι”»* (Ε.Π.Ε. 19,504).

Μετὰ φρασίς:

Μέ τήν εὐχή αὐτή προσπαθεῖ ὁ Παῦλος νά
ἐξουδετερώσῃ κάποια σκέψι, πού στέκει ἐμπόδιο
στή γενναιοδωρία, κάτι πού καί τώρα ἐμποδίζει
πολλούς. Πολλοί φοβοῦνται νά δώσουν ἐλεημο-
σύνη, λέγοντας: «Μήπως γίνω φτωχός, μήπως
χρησιωθῶ ἄλλους». Θέλοντας, λοιπόν, νά ἐξου-
δετερώσῃ τόν φόβο αὐτό, προσθέτει τήν εὐχή καί
λέει: «Κάθε εὐεργεσία νά εἶναι περίσσεια σέ σᾶς».

● Ἀπό πολλή ἀγάπη ὁ Θεός ζηταί νά
ἐλεοῦμε. Θέλει νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τά περρι-
τά. Αὐξήσαμε τίς ἀνάγκες. Περιττά θεωροῦνται
ἀναγκαῖα! Πολυτελεῖ θεωροῦνται συνθησιμένα.
Καί ὅσο αὐξάνονται τά ἀναγκαῖα, τόσο αὐξάνε-
ται ὁ ἀναγκασμός. Σφίγγει ἡ θηλειά τῆς
ἐξαρτήσεως.

Χάσαμε τό μέτρο. Ἡ ἀμετρία στήν ἀπό-
κτισι ὑλικῶν ἀγαθῶν καί ἀπολαύσεων μᾶς κάνει
κυνηγούς τῆς ὕλης, ἐξαρτημένους τοῦ ἄγκους
καί τῆς ἀγωνίας. Ὁ Χριστός μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό
τά περιττά, ὅπως ὁ γιατρός θέλει νά λευτερώσῃ τόν
παχύσαρκο ἀπό τά περιττά κιλά. Γι' αὐτό ὁ
Παῦλος μιλάει γιά αὐτάρκεια, «Ἴνα ἐν παντί πάν-
τοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύ-
σπε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» (στ. 8).

Αὐτάρκεια καί ὀλιγάρκεια (στ. 8)

● Ἡ αὐτάρκεια ἐν προκειμένῳ ἰσοδυνα-

μεϊ μέ τήν ὀλιγαρκεία. Δέν ζητάει ὁ Θεός νά μὴν ἔχουμε τὰ ἀπαραίτητα γιὰ μία ὀλιγαρκῆ καί λιτή ζωή. Ζητάει ν' ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὰ βαρῦδια τῶν περιττῶν, ἀφοῦ «πᾶν τό περιττόν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν» (Ματθ. ε' 27).

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἔως ἄν φειδωλός ᾖ καὶ ὀλίγα ἐκ τῶν ὄντων παρέχης, τί μοι προβάλλη σκίψεις καὶ προφάσεις; Οὐδέ γάρ ἐπὶ τήν ἄκραν τῆς ἀκτημοσύνης σε ἄγομεν κορυφήν, ἀλλά σε τὰ περιττά περικόπτειν ἀξιούμεν, καὶ τῆς αὐταρκείας μόνης ἐρᾶν. Αὐτάρκεια δέ τῆ χρεῖα τούτων ὀρίζεται, ὧν ἄνευ ζῆν οὐκ ἔνι. Οὐδεὶς σε τούτων ἀφέλκει, οὐδέ κωλύει τήν καθημερινήν τροφήν· τροφήν, οὐ τρυφήν λέγω· σκεπάσματα, οὐ καλλωπίσματα*» (Ε.Π.Ε. 19,508). Μετάφρασις: Ὅσο εἶσαι ισιγγούνης καὶ δίνεις λίγα ἀπ' τὰ υπάρχοντα, τί μοι προβάλλεις δισταγμούς καὶ προφάσεις; Ἐμεῖς δέν σοῦ ζητᾶμε νά φτάσῃς στήν πύλη κορφῆς τῆς ἀκτημοσύνης, ἀλλά σέ συμβουλευοῦμε νά περιορίσῃς τὰ περιττά καί νά ἐπιδιώκῃς μόνο τήν αὐτάρκεια. Ἡ αὐτάρκεια καθορίζεται ἀπὸ τήν ὑπαρξί τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων, πού εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νά ζῆ κανεῖς. Κανένας δέν θέλει νά σοῦ ἀφαιρέσῃ αὐτά. Κανένας δέν σοῦ στερεῖ τήν καθημερινή τροφή. Μιλᾶω γιὰ τροφή, ὄχι γιὰ τρυφή. Γιὰ ροῦχα, ὄχι γιὰ στολίδια.

● Τήν αὐτάρκεια τήν ἔχουμε, ὅταν ἔχουμε τό Θεό. «*Ἐαυτούς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθῶμεθα*» (θεία Λειτουργία). Ὅταν ἔχουμε αὐτάρκεια στά ὑλικά, δηλαδή, τὰ ἀναγκαῖα, χωρίς ἀγωνίες, τότε θά ἔχουμε περισσεύματα «εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν» (στ. 8).

Ὅλα μᾶς τὰ δίνει ὁ Θεός, καί ὑλικά καί πνευματικά, γιὰ νά μετέχουμε σέ κάθε καλό ἔργο. Καί μετέχουμε σέ κοινωνικές καί φιλανθρωπικές προσφορές μέ τό παρά πάνω, ὅταν ἔχουμε περίσσευμα ψυχῆς, περίσσευμα ἀρετῆς καί πνευματικῶν ἔργων. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν*». Διὰ τοῦτο, φησί, ταῦτα αἰτῶ, ἵνα καὶ ἑτέροις παρέχητε. Καί οὐκ εἶπε, «παρέχητε», ἀλλά, «περισσεύετε». Ἐν μέν γάρ τοῖς σαρκικοῖς αὐτάρκειαν αὐτοῖς αἰτεῖ, ἐν δέ τοῖς πνευματικοῖς καί περισσεῖαν, οὐκ ἐν ἐλεημοσύνῃ μόνον, ἀλλά καί ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν» (Ε.Π.Ε. 19,504). Μετάφρασις: «Γιὰ κάθε ἔργο ἀγαθόν». Γι' αὐτό, λέει, ζητᾶω νά ἔχετε τὰ ἀπαραίτητα, γιὰ νά δίνετε καί σ' ἄλλους. Καί δέν εἶπε, «νά δίνετε», ἀλλά «νά δίνετε ἀνοιχτόχερα». Γιὰ τὰ ὑλικά πράγματα ζητάει νάχουν αὐτάρκεια (ὀλιγαρκεία), ἐνῶ γιὰ τὰ πνευματικά

νάχουν περίσσευμα. Ὅχι μόνο γιὰ τήν ἐλεημοσύνη, ἀλλά καί γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

● Οἱ πολλοί, φιλάργυροι καί φιλόσαρκοι ὄντες, στά ὑλικά εἶμαστε πλεονέκτες καί πλεονάζοντες. Στά πνευματικά εἶμαστε ὀλιγαρκεῖς ἢ παντελῶς πένητες.

Οἱ χριστιανοί ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὰ γήινα, μέ τήν ἐλεημοσύνη. Ἀποκοτῶν πλοῦτο, «πᾶσαν χάριν», μέ περίσσεια. Ἐχουν περισσότερη πίστι, περισσότερη εἰρήνη, περισσότερη ἐλπίδα, περισσότερη ὑπομονή, περισσότερη χαρά, περισσότερη χάρι, περισσότερη εὐλογία. Κι ὅλα αὐτά, διότι ἔχουν περισσότερη ταπεινώσι καί περισσότερη μετάνοια.

Αὐτό τόν πλοῦτο ἄς ζητᾶμε ἀπὸ τό δυνατό Θεό:

—Κύριε, κάνε μας πλούσιους σέ ταπεινώσι, σέ διάθεσι ἀγάπης καί προσευκῆς, σέ μετάνοια, σέ ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

Σκορπᾶς στόν ἄνεμο; (στ. 9-10)

Ὁ χριστιανός τῆς ἀγάπης δέν σκορπᾶ τὰ ἀγαθὰ καί τὰ χαρίσματα του στή φιλαυτία καί τήν ἐπίδειξι. Τά σκορπᾶ στή διακονία τῆς ἀγάπης. Λέει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Καθώς γέγραπται: Ἐσκορπίσεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα» (στ. 9). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ὅπως λέει ἡ Γραφή: Σκόρπισε, ἔδωσε στους φτωχοῦς· ἡ ἀρετή του, ἡ ἐλεημοσύνη του, μένει διαρκῶς (ὁ ἐλεήμων ἄνθρωπος δίνει ἀφειδώλευτα στους φτωχοῦς, καί ἐν τούτοις ὁ πλοῦτος του δέν ἐξαντλεῖται, διότι καί ὁ Θεός δίνει στόν ἐλεήμονα ἄνθρωπο, γιὰ νά ἐλεῇ)*».

● Σκορπᾶω σημαίνει, δέν λογαριάζω τὰ χρήματα, ὅταν τὰ δίνω στους φτωχοῦς, ἀφοῦ εἶναι τὰ μόνα πού δέν χάνονται, ἀλλά θά τὰ εἰσπράξω μέ τό παραπάνω.

□ Σκορπᾶμε σέ διασκεδάσεις. Δέν τὰ κλαῖμε τὰ χρήματα.

□ Σκορπᾶμε σέ καλοπέρασι. Καί δέν θλιβόμαστε.

□ Σκορπᾶμε σέ τυχερά παιγνίδια. Καί δέν σταματᾶμε.

□ Μόλις πρέπει νά σκορπίσουμε στήν εὐκαιρία τῆς ἐλεημοσύνης, τότε γινόμαστε ὑπολογιστές.

Τά μισά ἀπὸ ὅσα δίνουμε στό Διάβολο, ἄν δίναμε στό Χριστό, κανένα παιδί δέν θά πέθαινε ἀπὸ τήν πείνα πάνω στόν πλανήτη μας. Λέει ὁ ἱε-

ρός Χρυσόστομος: «*Μή τοίνυν ἀκριβολογώμεθα, ἀλλά ἀθρόα τῇ χειρὶ σπεύρωμεν. Οὐκ ὄρας μίμοις πόσα διδόασιν ἕτεροι, καὶ γυναίξιν πόρναις; Κἄν τὰ ἡμίση τῷ Χριστῷ δός, ὧν τοῖς ὀρκουμένοις ἐκεῖνοι διδόασιν ὅσα πρὸς φιλοτιμίαν ἐκεῖνοι τοῖς ἐπὶ σκηνῆς, τοσαῦτα σὺ κἄν πεινῶντι δός. Ἐκεῖνοι μὲν γάρ τὸ σῶμα τῶν ἐταιριζομένων καὶ χρυσίῳ περιβάλλουσιν ἀφάτῳ, σὺ δὲ οὐδέ ἱματίῳ ψιλῶ τὴν σάρκα τοῦ Χριστοῦ, κἄν ταύτην γυμνὴν ὀρώων» (Ε.Π.Ε. 19,504). Μετάφρασις: Ἄς μὴν εἴμαστε, λοιπόν, τσιγγούνηδες, ἀλλὰ ἄς σπέρνουμε μὲ ἀπλοκεριά. Δέν βλέπεις πόσα δίνουν ἄλλοι στὰ θέατρα καὶ στὶς πόρνες; Δῶσε στὸ Χριστό τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα δίνουν ἐκεῖνοι στοὺς χορευτὲς τοῦ δρόμου. Δῶσε σὺ στοὺς πεινασμένους τόσα, ὅσα ἀπὸ ἐγωισμό δίνουν ἐκεῖνοι στοὺς θεατρίνους. Ἐκεῖνοι καλύπτουν μὲ ἄφθονο χρυσὸ τὸ σῶμα τῶν πορνῶν, καὶ σὺ δέν καλύπτεις οὔτε μ' ἓνα φτηνὸ ρούχο τὴν σάρκα τοῦ Χριστοῦ, ἄν καὶ τὴν βλέπης γυμνῇ.*

Ἐπιχορήγησις (στ. 10)

● Μερικὰ ἐπαγγέλματα δέν φαίνονται ν' ἀποδίδουν εἰσοδήματα. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖα, ἐπιχορηγοῦνται. Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη, πού ὄχι μόνο δέν εἰσπράττει, ἀλλὰ τὰ εἰσοδήματά της τὰ χαρίζει, ἔχει ἐπιχορήγησι. Ἐπιχορηγεῖται ἀπὸ τὸ δωρεοδότῃ Θεό. «*Ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπεύροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγήσαι καὶ πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν καὶ αὐξήσει τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν»* (στ. 10). Στὴν ἀπλοελληνικὴ: «*Ἐκεῖνος δέ, πού χορηγεῖ σπόρο στὸ σποριά, καὶ ἄρτο γιὰ τροφή, εἶθε νὰ πληθύνῃ τὸ σπόρο σας καὶ ν' αὐξήσει τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀρετῶν σας».*

● Ὁ Θεός εἶναι ὁ χορηγός. Χορηγεῖ τὴν ζωὴν. Χορηγεῖ τὰ ἀγαθὰ. Χορηγεῖ τὸ σπόρο. Χορηγεῖ τὸ ψωμί, πού γίνεται ἀπ' τὸ σπόρο. Χορηγεῖ ὡς ἀνεξάντλητη πηγὴ ἀγάπης.

Ἄν, λοιπόν, χωρὶς τὴν χορηγεῖα Του τίποτε δέν γίνεται, γιατί στεκόμαστε ἀκόμα διστακτικοὶ στὸ νὰ χορηγοῦμε ὅσα Ἐκεῖνος χορηγεῖ, γιὰ νὰ τὰ χορηγοῦμε; Δέν καταλάβαμε, ὅτι χορηγώντας μὲ τὴν ἐλεημοσύνη στοὺς ἄλλους, θὰ *«χορηγήσῃ καὶ θὰ πληθύνῃ τὸν σπόρον ἡμῶν καὶ θὰ αὐξήσει τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ἡμῶν»*; (στ. 10). Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«*Ὁ καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν διδούς, πῶς μετὰ τὸ λαβεῖν οὐ δώσει;... Πνευματικὴ ἐστὶν ἀμοιβή»*

(Ε.Π.Ε. 19,506. 516). Μετάφρασις: Ὁ Θεός, πού καὶ χωρὶς νὰ πάρη, δίνει, πῶς δέν θὰ δώσῃ ὅταν πάρη; Ἄναφέρεται στὴν πνευματικὴ ἀμοιβή.

● Σπέρνουμε ὑλικά. Θερίζουμε πνευματικά. Θὰ δρέψουμε τὴν χαρὰ τῆς δικαιοσύνης. Καὶ δικαιοσύνη ἐδῶ νοεῖται ἡ ἀρετὴ. Κοιλοπονᾷ ἡ γῆ καὶ γεννᾷ τὰ βλαστάρια της. Ἀπὸ τὴν σπορὰ τῆς ἐλεημοσύνης γεννιῶνται τὰ βλαστάρια τῶν ἀρετῶν, καὶ τελικὰ τὸ μεγάλο βλάστημα: Ἡ σωτηρία, ἡ αἰώνια ζωὴ. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«*Δικαιοσύνην ἐναυῖθα τὴν φιλανθρωπίαν ἐκάλεσε. Καὶ γὰρ δικαίους ποιεῖ, τὰ ἁμαρτήματα ὡσπερ πῦρ ἀναλίσκουσα, ὅταν μετὰ δαφιλείας ἐκκέπται»* (Ε.Π.Ε. 19,506).

Μετάφρασις:

«*Δικαιοσύνη» ἐδῶ ὠνόμασε τὴν φιλανθρωπία. Διότι, ὅταν ξεκύνεται ἀπλόχερα, ἐξαφανίζει σάν φωτιά τὰ ἁμαρτήματα καὶ μᾶς κάνει ἐναρέτους.*

● Καίρὸς σπορᾶς ἡ παροῦσα ζωὴ. Μὲ τὴν ἀγάπην σπέρνουμε στὸν οὐρανό. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«*Εἰ καὶ τοῖς τὴν γῆν σπεύρουσι δίδωσιν ὁ Θεός, εἰ τοῖς τὸ σῶμα τρέφουσι παρέχει ἀφθονίαν, πολλῶ μᾶλλον τοῖς τὸν οὐρανὸν γεωργοῦσι, τοῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελουμένοις! Καὶ γὰρ ταῦτα βούλεται μᾶλλον προνοίας ἀπολαύειν»* (Ε.Π.Ε. 19,516).

Μετάφρασις:

Ἄφοῦ ὁ Θεός δίνει σ' ἐκείνους, πού σπέρνουν τὴν γῆν, ἀφοῦ παρέχει ἀφθονα ἐκεῖνα, πού τρέφουν τὸ σῶμα, πολὺ περισσότερο δίνει σ' ἐκείνους, πού καλλιεργοῦν τὸν οὐρανό. Σ' ἐκείνους, πού μεριμνοῦν γιὰ τὴν ψυχὴ. Διότι γι' αὐτὰ θέλει νὰ φροντίζουμε περισσότερο.

● Κι ἂν ὄλο τὸ βίό μας καὶ τὸ βίο μας, τὰ ἀγαθὰ μας καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴν μας, χρειαστῆ νὰ προσφέρουμε, ὁ θερισμὸς τῆς αἰωνιότητος ἔχει ἀπερίγραπτο μεγαλεῖο, ὥστε ἀξίζει κάθε θυσία.

Ὁ πιστός σπέρνει. Ὅχι μόνο τὴν ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ καὶ τὰ δάκρυά του καὶ τὸν ἰδρῶτα του. Κάποτε καὶ τὸ αἷμα του. «*Οὗτος χαρᾶς δρέφεται δράγματα ἀειζωιτροφίας»* (ἀπὸ τοὺς ἀναβαθμούς τοῦ βαρέος ἴχου).

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Πρόκλησις! Γιατί τὴν ἀνεχώμαστε;

Γιατί προσέρχεται ἡ γυναῖκα στὴν ἐκκλησία; Γιὰ νὰ προσευχηθῆ ἢ γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς μαγνήτης τῆς ἁμαρτίας; Ἄν ὁ λειτουργὸς δὴ ἕνα διάβολο νὰ μπαίνει στό Ναό, τὴν ὥρα τῆς λατρείας, θά τοῦ συμπεριφερθῆ μέ εὐγένεια; Θά τόν ἀφήσῃ νὰ περιφέρεται καί νὰ «γαργαλή» μέ αἰσχρῆς ἐπιθυμίες τούς ἐκκλησιαζόμενους;

Ἄσφαλῶς θά τόν κυνηγήσῃ ὁ λειτουργός. Διάβολος, περιφερόμενος θιάσος, μέσα στό Ναό τοῦ Θεοῦ; Καί μάλιστα ἐστῶς καί καθήμενος «ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ»; (Β' Θεσ. β' 4).

- Δέν λέμε, ὅτι ἡ γυναῖκα, πού ἐμφανίζεται προκλητικώτατα καί στό Ναό, εἶναι διάβολος. Δέν εἶναι βέβαια διάβολος, ἀλλά διαβολικό ἔργο ἐπιτελεῖ, ἐκούσια ἢ ἀκούσια. Προκαλεῖ ἑκατοντάδες ὀφθαλμοπορευεῖς.

- Δέν λέμε νὰ πετάξῃ ὁ κληρικός ἔξω τή γυναῖκα, πού τολμάει μέ θράσος νὰ δείχνῃ ὄλο σχεδόν τό σῶμα της γυμνό! Ἄλλά ρωτᾶμε: Γιατί προσέρχεται ἡ γυναῖκα; Γιὰ νὰ κάνῃ ὑπακοή στό Θεό καί «στό λόγο τῆς χάριτος αὐτοῦ» (Πράξ. κ' 36), ἢ γιὰ νὰ μεταβάλλῃ μέ τὴν παρουσία της τόν παράδεισο σέ κόλασι; Γιὰ νὰ ἀναδείξῃ τὴν ἀσχημοσύνη τῆς ἀναιδοῦς γυμνότητος σέ περίοπτη θέσι, ἢ γιὰ νὰ καταδείξῃ τὴν εὐλάβεια καί τή σωφροσύνη της;

Καί τελικά τί θά γίνῃ;

- Θά ἐπηρεάζεται καί θά κάμπτεται ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τὴν ἀναιδῆ συμπεριφορά κάθε ἡμίγυμνης γυναίκας, πού λείει:

—Γιατί; Σᾶς ἐνοχλῶ; Ἄν σκανδαλίζε-

στε, νά μή μέ κοιτᾶτε! Ἔτσι διώχνετε τούς ἀνθρώπους ἀπό τὴν ἐκκλησία!

- Ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας, πού ὀρίστηκε φύλακας καί φρουρός, θά ἀνεχθῆ νὰ μετατρέπεται ὁ Ναός σέ τόπο ἀλεπαλλήλων πράξεων μοιχείας;

Ὁ Κύριος εἶπε, ὅτι κάθε βλέμμα πονηρό σέ γυναῖκα ἰσοδυναμεῖ μέ μοιχεία (Ματθ. ε' 28). Καί πού θά πάῃ τά μάτια του ὁ ἐκκλησιαζόμενος ἄντρας, ἀλλά καί ὁ λειτουργός, ὅταν μπροστά του προβάλλουν γυμνά τά... «κάλλη» τῆς δῆθεν ἐκκλησιαζόμενης γυναίκας;

Ὁ λειτουργός τῆς ἀγνῆς καί καθαρῆς λατρείας, ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ πρεσβύτερος, θά προστατεύῃ τὴν ἀναίδεια καί τή μοιχεία, μόνο καί μόνο γιὰ νὰ μή κακοκαρδίση κάποια κυρία; Ἡ θά σταθῆ ἀκοίμητος φρουρός τῆς σεμνότητος καί τῆς σωφροσύνης;

- Κάθε πρόβλημα θέλει τή σωστή ἀντιμετώπισί του. Τό πρόβλημα τῆς καλοκαιρινῆς ἐμφανίσεως πολλῶν γυναικῶν σέ Ναούς καί προσκυνήματα, ἀπαιτεῖ σωστή ἀντιμετώπισι. Πάντως, ἀντιμετώπισι, ὄχι ἀνοχή.

Ἄλλοίμονο, ἂν ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι οἶκος τῆς προσευχῆς (Ματθ. κα' 13), καταντήσῃ οἶκος... ἀνοχῆς! «Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετά φόβου!».

Πατριάρχης καί Πάπας

Μετά ἀπό 50 χρόνια ξανασυναντήθηκαν στό Ἱεροσόλυμα ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί ὁ Πάπας τῆς Ρώμης. Βαρθολομαῖος καί Φραγκίσκος ἀγκαλιάστηκαν στίς 25 Μαΐου, συναντήθηκαν, συνωμίλησαν, συμπροσευχήθηκαν καί προέβησαν σέ μηνύματα ἐνότητας καί ἐλπίδας.

- Καί οἱ δύο ἐμφανίστηκαν ὡς διάδο-

χοι τῶν ἀποστόλων **Πέτρου** (ὁ Πάπας), **Ἀνδρέα** (ὁ Πατριάρχης). Ἦσαν ἀδέλφια οἱ δύο Ἀπόστολοι. Ἄλλ' οἱ συναντηθέντες δέν εἶναι ἀδελφοί «**ἐν ἀληθείᾳ**».

Καί ἱστορικά κακῶς λέγεται ὁ Πάπας διάδοχος τοῦ Πέτρου. Ἄν ὑπάρχη ἕνας ἀπόστολος, στόν ὁποῖο ἡ ἱστορία, ἡ Γραφή καί ἡ Θεολογία χρεώνει τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, αὐτός εἶναι ὁ Παῦλος.

- Ἄλλά καί **ἐκκλησιαστικά** δέν εἶναι ἀδελφοί οἱ δύο ἡγέτες, ἀφοῦ δέν μποροῦν νά παρακαθήσουν στό ἴδιο τραπέζι τοῦ Θεοῦ Πατέρα, στή **θεία Εὐχαριστία**. Ἀδελφοί ὡς ἄνθρωποι εἶναι, ἀδελφοί ὡς ἰσότητα μέλη τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος, τῆς ἐν ἀληθείᾳ ἀδελφότητος, δυστυχῶς δέν εἶναι.

- Δέν καυχώμαστε βέβαια ἐμεῖς γιά τήν Ὁρθοδοξία μας. Κάποτε ἀνήκουσε στήν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων, «τῶν τήν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων» (Ρωμ. α' 18). Ἀνήκουσε στήν Ἐκκλησία τῆς Ἀλήθειας, ὅπως ἡ Γραφή ἀποκαλύπτει καί οἱ Πατέρες διατυπώνουν, ἀλλά στήν **πρᾶξι** ἡ ἀλήθειά μας εἶναι **ἀπρόσεκτη** ζωή, στή **λατρεία** μας μεγαλοπρέπεια καί **ἐπίδειξις**, στήν ἐλπίδα μας **ὕλισμός**, καλοπέρασις.

- Ἀπό τό ἄλλο μέρος εἶναι οἱ Παπικοί, πού **ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ**» (Β' Τιμ. γ' 8). Στήν ἀπλότητα καί στήν ἱεραποστολή ἔχουν κάνει βήματα ἀξιοθαύμαστα.

Συγκρίνατε π.χ. ἕνα καθαρῶτα παπικό ἐπίσκοπο καί ἕνα οὐνίτη (δόλιο παπικό) ἐπίσκοπο. Ὁ δεύτερος, ἐπειδή φοράει τή **μάσκα** τοῦ ὀρθοδόξου, εἶναι ντυμένος ὡς... **αὐτοκράτορας** (ὅπως οἱ δικοί μας!). Ὁ παπικός ἔχει λιτή στολή. Μήπως πρέπει στήν ἀπλότητα νά τοὺς μιμηθοῦμε;

- Τό θέμα εἶναι πῶς μέσα ἀπό τίς στολές. Οἱ Παπικοί εἶναι ἀμετακίνητοι στίς **πλάνες** τους. Ἐπίσκοπός τους ἀποκάλεσε «**στεῖρες τίς ἀντιλήψεις**» Ὁρθοδόξων, πού πιστεύουν στήν ἀλήθεια τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Γιά τοὺς Ὁρθοδόξους ἕνας τρόπος ὑπάρχει προσεγγίσεως μέ τοὺς Παπικούς: Ἡ ἀποστρόφη καί ἡ ἐπιστροφή.

- Ἄν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί ἀποστραφοῦν τίς **αἰρετικές δοξασίες** τους καί ἄν ἐπιστρέψουν στά **«πατρώα δόγματα»**, τότε θά μιλάμε ὄχι γιά φιλοφρονήσεις,

ἀλλά γιά τό «ἐν φρονούντες». Δέν θά φωτογραφίζουμε ἐναγκαλισμούς, ἀλλά θά ζήσουμε τήν ἐνσωμάτωσι πλανημένων.

- Ἡ ἐνότητα τῆς κοινωνίας τοῦ Χριστοῦ δέν μπορεί νά εἶναι... **δικέφαλος**. Μπορεῖ μερικοί δικοί μας νά προβάλλουν τό ἀλλόκοτο δικέφαλο πουλί, ὅμως ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία (Ἐφεσ. δ' 15). Τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἕνα.

- Μπορεῖ ὁ Παπισμός νά στηρίζεται ὡς **διπλῆ ἐξουσία** (θρησκευτική καί κρατική ἐξουσία), ἀλλ' ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία: ἡ ἐξουσία τῆς **ἀφέσεως**.

- Στά Ἱεροσόλυμα δύο εἶναι τά σημεῖα ἀναφορᾶς: Ὁ **Σταῦλος** (ἡ Θεότητα στήν εὐτέλεια) καί ὁ **Σταυρός** (ἡ Ἀγάπη στή θυσία). Αὐτά τά δύο διαγράφουν ἀπό τό λεξιλόγιο τῶν χριστιανῶν τίς λέξεις **Πρωτεῖο** καί **Πρωτόθρονος**.

- Στά 50 χρόνια ἀπό τήν πρώτη συνάντησι Πατριάρχου Κων/πόλεως καί Πάπα, τί κερδήθηκε; Ἐμμονή στήν πλάνη ἀπό πλευρᾶς Ρωμαιοκαθολικῶν, ἐπικίνδυνα ἀνοίγματα ἀπό πλευρᾶς Ὁρθοδόξων.

Καί ὑπάρχει καί ὁ ἄλλος. Αὐτός πολυλά κερδίζει. Ὁ Διάβολος, μέ ἀφορμή **ἀντικανονικές** ἐνέργειες, ἐξωθεῖ σέ **σχίσματα**, περισσότερα ἀπό ὅσα ἔχουμε! Θά προσεγγίζουμε τοὺς Παπικούς καί θά χάνουμε τοὺς Ὁρθοδόξους;

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχάτο

Ἑτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικῶς 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Πνεύματα ἤ... μύθους καὶ ἡμίθεους;

Ενας ποδοσφαιριστής γίνεται ἴνδαλμα γιὰ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ομάδας του. Ἄν μάλιστα συμβῆ νὰ ἔχη συμβάλει σέ μεγάλη νίκη ἔθνικῆς μας ομάδας, ἀξιῶνεται νὰ σηκώσει τὸ τρόπαιο (κύπελλο) καὶ νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χέρια! Γιὰ πολὺ καιρὸ θεωρεῖται «μύθος» τῶν γηπέδων, κάποτε, μὲ τὴν ὑπερβολή πού διακατέχει τοὺς Ἕλληνες, ἀνακηρύσσεται καὶ σέ... ἡμίθεο!

- Ὅταν τελικὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὰ γήπεδα, λόγω ἡλικίας ἢ ἀδυναμίας, σέ τί θά μπορούσε νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν τὸ Κράτος; Ὡς προπονητὴ ἢ γυμναστή ἢ ἀθλητικὸ σύμβουλο. Δέν τὸν στέλνει στὴν Εὐρώπη, νὰ ἐκπροσωπήσῃ ὡς **εὐρωβουλευτῆς** τὴν Ἑλλάδα στὰ μεγάλα οικονομικά, ἔθνικα, πολιτιστικά, διπλωματικά καὶ πνευματικά ζητήματα.

Ἔνα πρῶην ποδοσφαιριστὴ δέν τὸν κάνει... εὐρωβουλευτὴ! Καὶ ὅμως ἔγινε στὶς τελευταῖες ἐκλογές. Ξέχασαν οἱ ψηφοφόροι, ὅτι δέν ἐπιλέγουν τὸν καλύτερο «πασαδόρο» γιὰ «γκόλ», ἀλλ' ἐπιλέγουν εἰδικὸ ἐπιστήμονα γιὰ τὰ ἑλληνικά προβλήματα. Μπέρδεψαν τὴν **Εὐρωβουλή** μὲ τὴν **ἐθνικὴ ποδοσφαίρου!**

Ἔτσι ὁ καλὸς κατὰ τὰ ἄλλα καὶ συμπαθὴς πρ. ποδοσφαιριστὴς ἄφησε, μὲ τὴν ἐκλογή του, ἔξω ἀπὸ τὸ Εὐρωκοινοβούλιο ἔμπειρους πολιτικούς καὶ εἰδικούς ἐπιστήμονες!

- Μιά **μετανάστρια** γίνεται συμπαθὴς μὲ τὸ πάθημά της. Μὲ τὸ **βιτριόλι** πού τῆς ἔρριξαν ἄθλιοι «ρατσιστές» ἔχασε τὸ φῶς της.

Τελικὰ τί πρέπει νὰ κάνῃ τὸ Ἑλληνικὸ κράτος γι' αὐτήν; Ἀσφαλῶς ἐκτός ἀπὸ τὴν περίθαλψη, ὀφείλει νὰ τῆς παράσχη καὶ κάθε ἐνίσχυσι γιὰ μιὰ καλὴ διαβίωσι στὴ χώρα μας. Δέν τὴν στέλνει ὅμως στὴν Εὐρώπη, νὰ ἐκπροσωπήσῃ (ἀλλοδαπή αὐτὴ καὶ ἄσχετη ὀπωσδήποτε μὲ κάθε τι ἑλληνικὸ, μορφωτικὸ, ἐπιστημονικὸ ἢ πολιτικὸ) τὴν Ἑλλάδα ὡς εὐρωβουλευτῆς!

- Ἀλλοίμονο ἂν ἄθλιο ἢ βάσανα **ἐξαργυρώνωνται** μὲ ὑπεύθυνες πολιτικές θέσεις! Ἀλλοίμονο, ἂν κάποιος, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ εἶναι ποινεμένος πατέρας δολοφονηθέντος παιδιοῦ, ψηφίζεται γιὰ εὐρωβουλευτῆς!

Αὐτό, λοιπόν, εἶναι **τὸ ἐπίπεδο τῶν νεοελλήνων**; Μπροστὰ στὴν κάλπη μπλέκουν τὴν κλωτσιὰ μὲ τὴν πολιτικὴ, τὴ γροθιά μὲ τὸν πολιτισμὸ, τὴ σωματικὴ βλάβη μὲ τὸ ἔθνικὸ συμφέρον;

Τουλάχιστον μὲ τὴ λίστα, πού μέχρι πρὸ τινος ἴσχυε, ἐφιλοτιμοῦντο τὰ κόμματα καὶ πρότασαν ὀνόματα κύρους, τὰ πιὸ ἱκανὰ καὶ ὑπεύθυνα πρόσωπα, ὡς ἐκπροσώπους τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἐκκλησία ζῆ καὶ θά ζῆ!

Ενα μεγάλο ἀντιχριστιανικὸ στρατόπεδο ἦταν ἡ **Ἄλβανία** τριάντα καὶ πλέον χρόνια (1967-1990). Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ 1967 ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἄλβανίας εἶχε κηρυχθῆ σέ διωγμὸ καὶ πολλὰ ἔπασχον τὰ μέλη της, ἰδίως οἱ

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρὼ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρὼ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος **2014**.

- Στὸ λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στὸ λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι:

«Βαπτιστῆς», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα **«Βαπτιστῆς»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημειώσεις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν ποσὸν διὰ τῆς **ALPHA BANK** ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιὰ συνδρομὴ, εἴτε ὡς εἰσφορά, νὰ ζητοῦν ἔκδοσις τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σέ διαταγὴ **IOANNIS VAPTISTIS** καὶ σέ εὐρὼ (**EUR**) (ὄχι προσωπικῆς ἐπιταγῆς καὶ σέ ἄλλο νόμισμα ἐκτός εὐρὼ).

Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες τῆς **Βορείου Ἠπείρου**. Ἀλλά τὸ 1967 τὸ **ἀθεϊστικὸ τυραννικὸ καθεστῶς** τοῦ Ἐμβέρ Χότζα διέταξε μὲ κάθε μέσο ὀλοκληρωτικὸ διωγμὸ κατὰ παντός Χριστιανικοῦ.

- Κατεστράφησαν οἱ **Ὁρθόδοξοι Ναοί**. Ὅσοι παρέμειναν (ἐλάχιστοι, λόγω ἀρχαιολογικῆς ἀξίας), μετετράπησαν σὲ ἀποθήκες, μηχανουργεῖα, στρατόπεδα, κέντρα ψυχολογίας.

- Στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῶν Τυράνων ὑψωνόταν ὁ Καθεδρικός Ναός, ὁ ὁποῖος κατεδαφίστηκε καὶ στῆ θέσι του ὑψώθηκε δεκαπενταόροφο ξενοδοχεῖο.

- Καὶ τώρα; Τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ ὑψώνεται μπροστὰ καὶ στοὺς πιὸ ὀλιγόπιστους, καὶ στοὺς πλέον ἀντίχριστους. Ἡ **Ἀνάστασις** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας ἀπὸ τὴν τέφρα τῶν φρικτῶν διωγμῶν εἶναι γεγονός.

- Ὡς ὄργανο Του γιὰ τὸ θαῦμα καὶ τὸ θρίαμβο τῆς Τοπικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας χρησιμοποίησε ὁ Κύριος ἕναν χαρισματικὸ κληρικὸ, τὸν **ἐπίσκοπο Ἀναστάσιο (Γιαννουλάτο)**. Τὰ φυσικά, διανοητικά καὶ πνευματικά χαρίσματα, τὰ πρόσφερε στῆ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τότε, πού ἀναδείχτηκε ὑπεύθυνος τῆς **πληγωμένης** Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας καὶ ἀνυψώθη στῆ θέσι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πραγματοποιήθηκαν ὑπέροχα.

- Ἀξιθαύμαστος ὁ σεβάσμιος Ἀναστάσιος, ὁ τῆς Ἀναστάσεως ἐπώνυμος. Καὶ γιὰ δύο ἀκόμα λόγους:

Πρῶτον, δέν κάμπτεται ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων τῆς **ἡλικίας** του καὶ ἀπὸ τίς περιπέτειες τῆς ὑγείας του. Μπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ Παῦλειο: «Ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. ιβ' 5).

Δεύτερον, δέν βιάδισε τὰ 23 χρόνια τῆς διακονίας του στὴν Ἀλβανία «*διὰ πάσης ἀνέσεως*». Πέρασε πολλές φορές «*διὰ πυρός καὶ ὕδατος*». Τὰ ἐμπόδια πολλά. Ἡ πίστις ὅμως καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀναστασίου ἀνοίγουν «*πόρους ἐν ἀπόροις*».

- Καὶ ἤδη ἀξιώθηκε νὰ ζῆσθαι μέρα δόξης Κυρίου. Τὴν Κυριακὴ, 1ῆ Ἰουνίου τε-

λέστηκαν μὲ πανορθόδοξο παρουσία τὰ **ἐγκαίνια τοῦ νέου Καθεδρικοῦ Ναοῦ** στὸ Κέντρο τῶν Τυράνων, ἀφιερωμένου στὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ναός εἶναι τὸ κέντρο συγκροτήματος Ὁρθοδόξων κτισμάτων, γραφείων, συνοδικοῦ μεγάρου, πνευματικοῦ κέντρου κ.λπ.

- Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά δικαιώνεται ὁ λόγος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου:

«*Οὐδὲν Ἐκκλησίας δυνατότερον. Οὐρανοῦ ἰσχυρότερα. Πόσοι τύραννοι ἠθέλησαν περιγενέσθαι τῆς Ἐκκλησίας; Ποῦ οἱ πολεμήσαντες; Ἐσίγησαν καὶ λήθη παρεδόθησαν. Ποῦ δέ ἡ Ἐκκλησία; Ὑπέρ τὸν ἥλιον λάμπει. Τὰ ἐκείνων ἔσβεσαν, τὰ ταύτης ἀθάνατα*» (Ε.Π.Ε. 33,386).

Μετὰ φρασις: Τίποτε στὸν κόσμον δέν ὑπάρχει δυνατότερο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Εἶναι ἰσχυρότερη τοῦ οὐρανοῦ. Πόσοι ἀντίχριστοι τύραννοι θέλησαν νὰ καταβάλουν τὴν Ἐκκλησία; Ποῦ εἶναι ὅλοι αὐτοὶ πού τὴν πολέμησαν; Χάθηκαν καὶ στῆ λησμονία παραδόθηκαν. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ποῦ εἶναι; Λάμπει παραπάνω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

- Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας ἀποτελεῖ πολυσήμενη μαρτυρία τῆς ἀνά τὸν κόσμον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀποτελεῖ ζωντανὴ παρουσία τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀποτελεῖ δεῖγμα τῆς «*ὑπερβολῆς τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ*» (Β' Κορ. δ'), πού ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἐργατῶν Του, ὅταν αὐτοὶ ἀκολουθοῦν ἀποστολική πορεία.

.....

Τὸ Βιβλιοπωλεῖο μας

Ἐθν. Ἀντιστάσεως (Βασ. Ὀλγας) 103
172 36 Ἁγίου Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. 2109765440